

Φωτό: Σάκης Παπαδόπουλος

Συνέντευξη της **Πόπης Γανιάρη** στον **Γιάννη Ελαφρό**

«Ο αγώνας για παύση πληρωμών-διαγραφή του χρέους είναι αναγκαστικά μονομερής ενέργεια, ενέχει τη ρήξη με ΕΕ, ΔΝΤ, ντόπια και ξένη αστική τάξη, προϋποθέτει σκληρό αγώνα» τονίζει η Πόπη Γανιάρη, μέλος της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής της ANΤΑΡΣΥΑ. «Η ANΤΑΡΣΥΑ βάζει πλάτη στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα ώστε να νικήσουν. Παλεύει για να πέσει η βάρβαρη κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ από ένα ρωμαλέο και απαιτητικό κίνημα από τα κάτω» συμπληρώνει.

- Η κυβέρνηση ισχυρίζεται πως έχει ένα πρόγραμμα «συνετής εξόδου στην κανονικότητα» σε συνεννόηση με τους «δανειστές». Πάμε για έξοδο ή για νέο Μνημόνιο;

- Ήδη η ίδια η κυβέρνηση έχει αναγκαστεί να κατεβάσει τους τόνους στο παραμύθι για «έξοδο από τα Μνημόνια» και «επιστροφή στις αγορές». Περιγράφει ένα νέο Μνημόνιο με τον όρο «προληπτική πίστωση». Μιλώντας για το νέο Μνημόνιο δεν ξεχνάμε ότι έχουμε μπροστά μας την εφαρμογή των ήδη ψηφισμένων μνημονιακών νόμων και το γενικευμένο Μνημόνιο διαρκείας, το Σύμφωνο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας. Το τοπίο κοινωνικής καταστροφής που έχουν σχεδιάσει δεν έχει δείξει ακόμα ολόκληρο το αποκρουστικό του πρόσωπο.

- Πάντως και ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι δεν θα προχωρήσει σε μονομερείς ενέργειες για το χρέος και τη δανειακή σύμβαση. Η ANΤΑΡΣΥΑ καλεί σε αγώνα για παύση πληρωμών-διαγραφή του χρέους σε μονομερή βάση. Πριν από λίγες μέρες οι αγορές έδειξαν τα δόντια τους. Αλήθεια, πώς μπορεί να σταθεί μια τέτοια προοπτική, κόντρα σε αγορές, ΔΝΤ και ΕΕ;

- Το χρέος και η διαχείριση του μέσω των Μνημονίων είναι ταξική πολιτική, δεν είναι «εθνική υπόθεση»: τόσο στο σκέλος χρέωσης στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα του βάρους της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, όσο και στο

σκέλος εμπέδωσής του, σε συνθήκες σοκ, μια ραγδαία μεταβολή του κοινωνικού συσχετισμού δύναμης σε βάρος της εργασίας.

Ο αγώνας για παύση πληρωμών-διαγραφή του χρέους είναι επομένως η σκληρή ταξική σύγκρουση με τους διεθνείς φορείς καπιταλιστικής ολοκλήρωσης και με την εθνική αστική τάξη, που σ' αυτή τη συνθήκη ομηρίας χρέους επωφελείται και προστατεύεται απέναντι στον βασικό της αντίπαλο, τις δυνάμεις της εργασίας. Είναι αναγκαστικά μονομερής ενέργεια, ενέχει τη ρήξη με ΕΕ, ΔΝΤ, ντόπια και ξένα αστική τάξη, προϋποθέτει σκληρό αγώνα.

Η πρότασή μας στηρίζει το ρεαλισμό της στη δύναμη του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Είναι όμως παράλληλα η μόνη ρεαλιστική προοπτική για έξοδο από την κρίση υπέρ των εργατικών συμφερόντων.

- Δίνετε μεγάλο βάρος στην κινητοποίηση του λαού, αλλά αυτή -εκτός από σημαντικές εξαιρέσεις- δεν είναι στο επίπεδο που απαιτείται ή και έχει υποχωρήσει. Δεν αποδυναμώνεται έτσι η πρότασή σας;

- Είναι αλήθεια ότι ο μεγάλος εξεγερσιακός κύκλος της διετίας 2010-11 έχει κλείσει, χωρίς όμως αυτό να σηματοδοτεί συντριπτική ήττα για το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Το επιβεβαιώνουν τα ανοιχτά -αν και πολιτικά και οργανωτικά κατακερματισμένα σ' αυτή τη φάση- μέτωπα αγώνα και οι μικρές και μεγάλες νίκες στην αξιολόγηση, στην COSCO, στην κυριακάτικη αργία. Το σημαντικό είναι ότι τα αστικά ιδεολογήματα για συλλογική ευθύνη ή «συνετή έξοδο στην κανονικότητα» δεν «περπατάνε» στην εργατική και λαϊκή συνείδηση. Υπάρχει ένα ισχυρό, υπό όρους εκρηκτικό, υπόστρωμα κοινωνικής οργής, παρόλο που αυτή τη στιγμή εναποθέτει προσδοκίες σε εκλογικές λύσεις.

Ο ρεαλισμός της πρότασής μας στηρίζεται στην αναγκαιότητα για βαθιές τομές και τη δυνατότητα αυτό το υπόγειο κύμα να ξεπεράσει τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και να αποκτήσει συνείδηση της δύναμής του.

- Το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου δείχνει να περιμένει τις εκλογές. Ο ΣΥΡΙΖΑ καλεί σε συσπείρωση για να τις κερδίσει. Πώς απαντάτε σε όσους λένε πως μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα είναι ένα βήμα προς τα μπρος και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να βάλει πλάτη;

- Ο ΣΥΡΙΖΑ εξαγγέλλει σοσιαλδημοκρατική διακυβέρνηση, χωρίς «μονομερείς ενέργειες» σε

μια διεθνή και εθνική συγκυρία που η αστική τάξη έχει αποφασίσει να διαρρήξει όλα τα κοινωνικά συμβόλαια. Πρόκειται για αδιέξοδη πολιτική που, εγκλωβισμένη στο μνημονιακό κεκτημένο, αναδιπλώνεται διαρκώς σε πιο συντηρητικές θέσεις. Αναζητά συμμαχίες στα δεξιά του, φιμώνει και αδρανοποιεί το αριστερό ρεύμα στο εσωτερικό του, διαρρηγνύει τις σχέσεις του και περιχαρακώνει τις δυνάμεις του από ριζοσπαστικά εγχειρήματα (Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων, 3 ΔΕΝ, συλλογικότητες γειτονιάς). Αποδυναμώνει το κίνημα με λογικές ανάθεσης και αποδοχής των ορίων της αστικής διαχείρισης της κρίσης. Η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κινείται στον αντίποδα αυτής της λογικής.

Παρόλο που η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές θα καταγράψει αντικειμενικά αριστερόστροφη μετατόπιση του εκλογικού σώματος και σε πρώτη φάση θα ενισχύσει την αυτοπεποίθηση και διεκδικητικότητα των μαζών, για να λειτουργήσει προωθητικά αυτή η ανάσα ελπίδας και να μην αντιστραφεί σε ματαιώση και απελπισία, όταν καταρρεύσουν οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες, είναι αναγκαίο να έχει ριζώσει στο κίνημα και την κοινωνία και να καταγραφεί και εκλογικά μια ισχυρή πολιτική τάση που δεν υποκύπτει σε εκβιαστικά διλήμματα, που υπερασπίζεται αταλάντευτα τα εργατικά συμφέροντα, που έχει προτάσεις για πραγματική διέξοδο μέσα από ουσιαστικές ανατροπές.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ βάζει πλάτη στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα ώστε να νικήσουν. Παλεύει για να πέσει η βάρβαρη κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ από ένα ρωμαλέο και απαιτητικό κίνημα από τα κάτω.

- Σε τι συνίσταται ο διαφορετικός δρόμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

- Ο δρόμος που προτείνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το μεταβατικό πρόγραμμα, δεν έχει χαρακτήρα προεκλογικής εξαγγελίας (παρότι δεσμευόμαστε να το υπηρετήσουμε από όποια θέση, στα σωματεία, στους δήμους και τις περιφέρειες, στη Βουλή). Είναι πρόγραμμα πάλης για την εργατική τάξη και τους συμμάχους της και διαπνέεται από τη βαθιά πεποίθηση ότι υποκείμενο των πολιτικών εξελίξεων είναι ο ίδιος ο μαχόμενος λαός. Ξεκινά από το επίπεδο συνείδησης και οργάνωσης των μαζών, από τον αγώνα για ψωμί και δικαιώματα και με μια σειρά μεταβατικούς στόχους, που συνεχονται από αντικαπιταλιστική λογική, επιδιώκει, με την ενίσχυση της αυτοπεποίθησης, της μαχητικότητας, της ενότητας και της πολιτικοποίησης του εργατικού κινήματος, να οδηγήσει στη συνειδητοποίηση και εκπλήρωση του ιστορικού ρόλου της εργατικής τάξης: την απελευθέρωση της ανθρωπότητας από την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Δεν είναι μια διαδικασία ευθύγραμμη διαδοχικής κατάκτησης στόχων. Προχωρά με άλματα

και καμπές, όπως άλλωστε και η ίδια η ζωή και η ταξική πάλη.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**